

Kushiel dárda

„Tetszett a Trónok harca?
Ezt is szeretni fogod.
Nagyszerű, fordulatos történet,
rengeteg szállal és intrikával.”
– *Honeybee4, amazon.com*

fine
selection

JACQUELINE CAREY

J A C Q U E L I N E C A R E Y

Kushiel dárdája

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani a szüleimnek, Martynak és Robnak, a rengeteg szeretetért és bátorításért, valamint Julie-nak, aki mindig rendületlenül hitt bennem. Ugyancsak szeretném megköszönni nagynénémnek, Harriettnek – olyan különleges mahalo ő, aki mindig támogatott.

EGY

HA VALAKI ESETLEG ÚGY GONDOLNÁ, bizonyosan amolyan kakukk-szülött vagyok, valami jobbágy feltámadó vágyának nem kívánt hozadéka, akit az első ínségesebb időszakban szolgálónak adtak el, akkor tudja meg, hogy nemesi családból származom, és annak rendje és módja szerint nevelkedtem az Éj Udvarában. Nem mintha olyan sok előnyöm származott volna ebből. Mégis nehezemre esik megvetően gondolni a szüleimre, hiszen naivitásuk miatt mindig is irigyeltem őket. Születésemkor senki egyetlen szóval sem említette nekik, hogy a Phèdre név, amit nekem választottak, balszerencsétől terhes, lévén hellén eredetű, és ennek megfelelően örök időkre elátkozott.

Feltételezem, hogy amikor megszülettem, még pislákoltt bennük a remény. Akkoriban a szemem többnyire zárva volt, a színe pedig nem alakult ki. Persze egy újszülött egyébként is állandóan változik, szinte hétről hétre másképpen fest, és ha valaki szőke hajjal születik, könnyen lehet, hogy hamarosan szénfekete lesz, a születéskori hamvasság eltűnik, a bőrszín a borostyánéhoz hasonlóvá sötétedik, és így tovább. Amikor azonban elértem azt a kort, amikor már nem változtam tovább, mindenki számára nyilvánvalóvá vált az igazság.

Hibás voltam.

Nem mintha nem lettem volna már kisgyermekként is csodálatosan szép. Végző soron d'angeline vagyok, és amióta Áldott Élua először csodálatos nemzetségünk földjére lépett és otthonra talált itt, az egész világ tisztában volt vele, mit jelent d'angeline-nek lenni. Nőiesen lágyszínű vonásaimban, amolyan miniatűr tükörképésként, anyám arcvonásai köszöntek vissza. A Jasmin ház kánonjában meghatározotthoz képest az arcbőröm ugyan kicsit sápadt volt, de még mindig az a bizonyos, nagyon is elfogadható elefántcsont árnyalatú. A hajam csodálatosan sűrű hullámokban hullt alá, a színe pedig a bizonyos házakban vakmerőséget sugalló fényesen fekete

volt, a coboly bundájához hasonlatos. Tagjaim egyenesek és izmosak, csontjaim egytől egyig légiesen erősek.

Nem, valami más volt velem a baj.

Nem is húzom tovább az időt – a szemem nem volt rendben. Még csak nem is mind a kettő, csak az egyik.

Milyen tragikus, hogy egy ennyire jelentéktelen apróságon függjön egy élet boldogsága! Egy kis pötty, egy apró pont, egy alig észrevehető kis színes folt, amelynek ha bármilyen más színe van, könnyen lehet, hogy a sorsom is teljesen más fordulatot vesz. A szemem végleges színe olyan volt, amit a költők biszternek szoktak nevezni, vagyis egyfajta mély, gazdag árnyalat, amit leginkább az ősi tölgyektől árnyékolt erdei tavacska vízének színével lehetne legjobban jellemezni. A Terre d'Ange-on túli országokban talán barnának neveznék, azonban az országunk határain túl beszélt nyelvek egyszerűen szánalmasan alkalmatlanok a szépség valódi jellemzésére. A biszter tehát egyfajta nagyon mély, gazdag, sötét szín – eltekintve a bal szememtől, ahol a fekete pupillát övező íriszben egy egészen más színű kis folt csillogott.

Ráadásul vörösen, bár ez a szó természetesen ugyancsak nem képes hűen visszaadni a valódi árnyalatot. Skarlátvörös, vagy talán bíborvörös volt – élénkebb, mint a kakas taréja, vagy a sült malac szájába helyezett, mézbe mártott alma vöröse.

Így történt hát, hogy balszerencsés névvel és a szememben éktelenkedő vérszín pöttyel születtem erre a világra.

Anyám Liliane de Souverain, a Jasmin ház egykori adeptusa volt, akinek felmenői ősidők óta Naamah szolgálatában álltak. Apámat egészen más fából faragták. Egy kereskedő-herceg harmadszülötteként sajnos már nem jutott neki mindabból a rátermettségből és éles eszből, aminek segítségével atya és két bátyja Éluavárosnak tiszteletreméltó polgárává küzdötte fel magát. Mindhármunk sorsa sokkal jobban alakult volna, ha a szenvedélye egy másik ház, mondjuk a Bryonya ajtajába veti, amelynek adeptusai a pénzügyek képzett mesterévé nevelik.

Pierre Cantrel szelleme azonban túlságosan gyenge volt, szenvedélye pedig túlságosan nagy lánggal égett, így amikor az erszénye tömve volt arannyal, a lába közti zacskóját pedig majd szétfeszítette magja, inkább a Jasmin háznak érzékiséggel és tunyasággal teljes klánjához kötelezte el magát.

Hogy azután értelme hullámvölgyei és lágycékának hullámhegyei között teljesen elveszítse a szívét.

Lehet, hogy első pillantásra nem úgy tűnik, de az Éjjel Nyíló Virágok Udvarának – amit a provinciákon élő közemberek csak Éj Udvarának neveznek – mindennapi életét összetett törvények és előírások szabályozzák. És ez jól is van így, mivel mi – és ezt még mindig különös érzés kimondanom – nemcsak magát Naamah-t szolgáljuk, de a parlament házait, Élúa és Követőinek leszármazottait, és néhanapján magát a királyi házat is. Olyannyira, hogy habár az uralkodó nemigen szeret erről beszélni, de az ő fiaikat és leányaikat is nem egy alkalommal részesítettük szolgálatainkban.

A kívülállók úgy tartják, hogy az adeptusokat úgy adják össze egymással, ahogyan a marhát szokták, hiszen csak azok nemzhetnek gyermekeket, akik a házak által elfogadott kánonnak megfelelnek. Pedig ez messze nem így van; vagy legalábbis nem kevésbé, mint bármely, politikai hatalom, vagy vagyoni előny érdekében kötött házasság esetében. Az igaz, hogy bennünket az esztétikai összhang megteremtése hajt, de még soha, egyetlen alkalommal sem hallottam senkiről, akit akarata ellenére kényszerítettek volna házasságba olyasvalakivel, akit visszaszítónak talált volna. Ez ugyanis Áldott Élúa törvényeinek szándékos megszegése volna.

Ugyanakkor nem tagadhatom, hogy az én szüleim cseppet sem illettek egymáshoz, és amikor apám megkérte anyám kezét, a Jasmin ház nagyszőnya hajlott rá, hogy elutasítsa. Nem is csoda, hiszen édesanyám e tiszteletre méltó ház ékessége volt, mézbőrű, ébenhajú, hatalmas szeme pedig úgy csillogott, akár a fekete igazgyöngy. Ezzel szemben apám sokkal sápadtabb bőrű volt, a haja szalmaszín, a szeme pedig zavaros kék. Ki gondolhatta volna előre, hogy ilyen gyermek születik majd az egyesülésükből?

És ez a gyermek természetesen én voltam, élő bizonyítékként a nagyszőny legszörnyűbb sejtéseinek. Persze ezt soha nem is tagadtam.

Mivel pedig apám az Éj Udvarának tiltása okán nem kaphatta meg, inkább elszöktette anyámat, aki ekkorra elmúlt tizenkilenc, és így szabadon köthette össze az életét azzal, akivel csak akarta. Apám pénzzel teli erszénye, apai nagyapám nagylelkűsége, valamint az anyám hozománya lehetővé tette nekik, hogy saját életet kezdjenek.

Bár négyéves korom óta nem találkoztam velük, és így nem volt lehetőségem megkérdezni őket, de biztosan mind a ketten mérget vettek volna rá, hogy anyám tisztavérű gyermeket fog a világra hozni, egy tökéletes

utódot, a ház valódi kincsét, akit a nagyasszony tárt karral fogad majd kebelére. Bizonyosak lehettek benne, hogy kiváló nevelésben részesítenek majd, szeretet vesz körül egész életemben, megtanítanak Áldott Élúa szeretetére és Naamah szolgálatára, és amikor felnőtte avatnak, a ház majd fizeti a szüleimnek is a dézsmá egy részét. Bizonyos vagyok abban, hogy ők ezt hitték.

Kétség sem férhet hozzá, hogy nagyon kellemes álom volt ez.

Az Éj Udvara senki iránt nem viseltetik kegyetlenséggel minden ok nélkül, és amíg anyám engem kihordott, a Jasmin ház visszafogadta. A férje számára, akinek nem adtak engedélyt a házasságra, természetesen nem biztosítottak hozzáférést a kincstárhoz, a házasságot magát ugyanakkor elismerték és megtűrték, lévén annak rendje és módja szerint zajlott le, Élúa egyik vidéki papja színe előtt. A szokásjog szerint, amennyiben kinézetem és természetem megfelelő ahhoz, hogy a ház kánonjába beilleszkedhessek, hamarosan a klán teljes jogú tagja lehettem volna. Ha pedig a kinézetem és természetem alapján valamely más ház kánonjába illeszkedem – ahogyan erre kis híján sor is került –, ugyancsak a szokásjognak megfelelően, ennek a bizonyos másik háznak a nagyura vagy nagyasszonya is kifizette volna a nevelésem költségeit egészen tízéves koromig, amikor pedig hivatalosan is befogadtak volna. Bármelyikre kerüljön is sor, az anyám az adeptusok gondjaira bízta volna magát, én pedig nagykorúságom eléréséig apanázst kaptam volna. Mivel atyám erszénye, bármennyire határozottan állította is, korántsem bizonyult feneketlennek, szinte bizonyos, hogy ezt a lehetőséget választották volna.

Sajnos, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a szememben megjelent skarlát foltocska örökre ott is marad, a nagyasszony meghúzta a határt. Hibás vagyok. A tizenhárom ház közül nem akadt egy sem, amelyik szokásjoga megengedte volna, hogy hibás árut fogadjanak be. A Jasmin ház ezután nem volt hajlandó tovább fizetni a kosztomat és kvártélyomat, és azt mondták, hogy ha anyám közöttük akar maradni, akkor már nem a kérését kell megfizetnie, hanem azt, hogy szolgáló lehet.

Ha atyámnak nem is igen volt egyebe, a szenvedélyeit nem tudta levetközni, és ezek közül az egyik legerősebb a büszkesége volt. Feleségül vette anyámat, és nem szenvedhette, ha rajta kívül mást is szolgál, még ha ezt Naamah oltáránál teszi is. Addig könyörgött atyjaurának, míg az megengedte neki, hogy az egyik Caerdicca Unitasba induló karaván vezetője

lehesen, így a családunk elindult, hogy megtalálja a szerencséjét. Kétéves voltam ekkor.

Azt hiszem, ezek után senki számára nem lehet meglepő, hogy a hosszú és kimerítő út végeztével – miután megküzdött útonállókkal és zsoldosokkal is, márpedig mivel Tibérium bukása óta az utak közel sem voltak már olyan biztonságosak, mint annak előtte, ezek között szinte semmi különbség nem volt – atyám csak veszteséggel tudta eladni portékáját. Igaz, hogy a caerdiccaiak már nem uralkodnak egy egész birodalom fölött, ettől függetlenül nagyon ravasz kereskedők.

Így történt hát, hogy a sorsunk két évvel később, az utazástól kimerülten, és szinte egyetlen garas nélkül ért utol bennünket. Természetesen abból az időből szinte semmire nem emlékszem, csak az utazásra, az illatokra és a színekre, illetve egy zsoldosra, aki magára vállalta, hogy őrködik majd a biztonságom felett. A skald törzs tagja volt a messzi északra, nagyobb, mint egy ökör, és csúnyább, mint a bűn. Szerettem megrángatni lelógó bajszát, mire ő mindig elmosolyodott, én pedig göndören felkacagtam. Mutogatással és *oc* nyelvű szavak felhasználásával elmagyarázta nekem, hogy van otthon egy felesége meg egy korombéli leánya, és már nagyon hiányoznak neki. Amikor a zsoldosok elhagyták a karavánt, hónapokon keresztül rettenetesen hiányzott a társasága.

A szüleimmel kapcsolatban mindössze anyyra emlékszem, hogy nagyon sokat voltak együtt, nagyon szerették egymást, illetve nagyon kevés időt és figyelmet fordítottak rám. Útközben atyámnak rengeteg dolga akadt, folyamatosan óvva menyasszonya erényét. Miután valaki észrevette, hogy anyám Naamah jegyét viseli magán, szinte naponta érkeztek az ajánlatok, nemegyszer halálos fenyegetések kíséretében. Atyám azonban önmagán kívül mindenki mástól megvédte anyám erényét, de amikor visszatértünk a Városba, anyám hasa már megint nőni kezdett.

Atyám makacsul és a következményekkel nem törődve megint atyja színe elé járult, és könyörgött, hogy adjon neki még egy lehetőséget, hiszen a legutóbbi út túlságosan hosszú volt, a karaván túlságosan gyengén felszerelt, ő maga pedig tapasztalatlan a kereskedés fortélyaiban. Megesküdött, hogy ez alkalommal másképpen lesz. Csakhogy ez alkalommal nagyatyám, a kereskedők hercege meghúzta a határvonalat. Megengedi a szüleimnek, hogy egy második karavánnal is útra keljenek, azonban csak azzal a feltétellel, ha a saját pénzükkel is osztoznak a költségekben.

Mi mást tehettek volna? Feltételezem, semmit. Eltekintve anyám képességeitől, amelyeket azonban atyám mindenki elől féltékenyen őrzött, egyedül engem tehettek pénzzé, viszont eszükbe sem jutott volna a szabad piacon bocsátani áruba engem. Igaz, hogy végül kétségtelenül ez lett volna a sorsom, de kétlem, hogy ennyire előre bármelyikük is képes volt gondolkodni. Nem, ehelyett anyám összeszedte minden bátorságát, és audienciát kért a Cereus ház nagyasszonyától, amiért életem végéig áldani fogom a nevét.

Az Éjben Nyíló Cereus mindig is az első volt a tizenhárom ház közül, és míg világ a világ, az is marad. Enediél Vintesoír alapította úgy hatszáz évvel ezelőtt, és belőle nőtt ki maga az Éj Udvara is. Vintesoír ideje óta hagyomány volt, hogy a Cereus ház nagyasszonya vagy nagyura egyedül képviselte az egész Éj Udvarát a városi bíróság soraiban – és az emberek azt is rebesgették, hogy e ház mindenkori nagyurának vagy nagyasszonyának szabad bejárása volt magához a királyhoz is.

Lehet, hogy valóban így van, és mindazok alapján, amiket sikerült megtapasztalnom, ez nagyon is lehetséges. Az alapítója idején a Cereus ház csak és kizárólag Naamah-t, illetve Élua leszármazottjait szolgálta. Azóta azonban az üzlet felvirágzott, az udvar gazdagabb lett, mint valaha, és a ház vendégei egyre nagyobb és nagyobb hatalmú emberek lettek – köztük atyámuram is. Ugyanakkor mindenképpen meg kell említenünk, hogy a Cereus ház első embere továbbra is félelmetes és nagy hatalmú maradt.

Mindenki tudja, hogy a szépség akkor éri el csúcspontját, amikor a halál jeges érintése már annyira közeli, hogy hamarosan elfonnyasztja. A Cereus ház hírneve ilyen mulékony szépségen alapult. A nagyasszonyra nézve az ember még mindig láthatta annak a szépségnek a halvány tükröképét, amit ifjúkorában árasztott magából, éppen úgy, ahogyan a préselt virág is megőrzi egykori törekeny és mulandó színét, szépségét, bár az élet már régen elszállt belőle. A dolgok folyása szerint szépsége elszálltával a virág lehajtja a fejét, és elszárad. Néha azonban megesisik, hogy amikor a lány szirmok aláhullnak, felszínre kerül az addig rejtőző acélos keménység.

Éppen ilyen volt a Cereus ház nagyasszonya, Miriam Bouscevire is. Bőre pergamenszerűen vékony és törekeny, haját a kor festette hófehérre, de a szeme...! Csak ült ott a székben, éppen olyan egyenes háttal, büszkén, mint tizenhét éves korában, acélszürke szemének tekintete pedig az ember veséjébe látott.

Emlékszem, milyen érzés volt ott állni a márvánnyal burkolt padlójú udvaron, anyám kezét fogva, miközben ő előadja szomorú történetét. Elmesélte a tiszta szerelem ébredését, a szöktetést, hogy saját nagyasszonya hogyan rekesztette ki emiatt, hogyan veszítették el mindenüket a karavánnal, és milyen feltételt szabott nagyatyám. Emlékszem, hogy mindezek ellenére is még mindig szeretettel és tisztelettel a hangjában beszélt atyámról, aki kitartott azon meggyőződése mellett, miszerint a következő erszény vagy a következő út majd meghozza a szerencséjét. Emlékszem, hogyan beszélt anyám, vakmerő szavakkal, mégis reszketve, az általa végzett szolgálatról, és idézte Áldott Élúa buzdító szavait: *Szeress saját örömöd szerint!* És arra is emlékszem, milyen érzés volt, amikor a szavak áradata végül kiapadt belőle, a nagyasszony pedig csak egyetlen mozdulatot tett. Még csak fel sem emelte a kezét, csak két, gyűrűktől terhes ujjá rezdült.

– Hozd ide a gyermeket!

Így tehát közelebb léptünk a nagyasszony székéhez, anyám a félelemtől reszketve, én pedig valami különös rettenthetetlenséggel eltelve, hiszen a gyermekek gyakran képtelenek átérezni egy helyzet súlyát. A nagyasszony az állam alá tette gyűrűkkel teli ujját, felemelte a fejemet, és alaposan megnezte a vonásaimat.

Jól láttam vajon, hogy az arcvonásain egy apró rezzenés, egy megfoghatatlan bizonytalanság suhant keresztül, amikor tekintete rátalált a szememben arra a skarlátszín pöttyre? Még most sem tudnám biztosan megmondani, és ha valóban ez történt is, az a következő szempillantásra már továszállt. Elengedte az arcomat, és komor, ellentmondást nem tűrő tekintetét megint anyámra emelte.

– Jehan igazat mondott – szólalt meg. – A gyermek nem alkalmas arra, hogy a tizenhárom házat szolgálja. Ugyanakkor a vonásai tetszetősek, és mivel az Udvar szolgálatára nevelték, minden bizonnyal szép summát kaphatsz érte. Te éveken keresztül hűen szolgáltál, így ajánlatom a következő.

A nagyasszony kimondta az összeget, én pedig éreztem, ahogyan anyám izgalmában egész testében megremeg. Ez a remegés volt az egyik legvonzóbb tulajdonsága.

– Áldott légy, úrnőm...! – kezdte végül.

Az idős nagyasszony egészen végig héjaként figyelte, és most egyetlen kis kézmozdulattal a torkára forrasztotta a szót.

– Feltételeim a következők – mondta szánalmat nem ismerő hangon. – Erről nem beszélsz senkinek. Ha le akarsz telepedni, csakis a Város falain kívül teheted. Az egész világnak úgy kell tudnia, hogy négy hónap múlva megszületendő gyermeked lesz az elsőszülötted. Nem engedhetjük meg, hogy az emberek azt mondogassák, a Cereus ház bármely ribanc nem kívánatos fattyát befogadja.

Hallottam, hogy anyám e szavak hallatán halkán levegő után kap, és nem került el a figyelmemet az idős asszony szemében villanó káröröm sem. Ez vagyok hát – gondoltam gyermeki meggyőződéssel –, egy ribanc nemkívánatos fattya.

– Én nem... – anyám hangja jól hallhatóan remegett.

– Ezek a feltételeim – az idős hölgy hangja nem ismert szánalmat. *Anyám elad ennek a kegyetlen szipirtciónak*, futott át az agyamon, és egy pillanatra rettegés lett úrrá rajtam. Már akkor is tudtam, mit jelent ez, pedig akkoriban az ilyesmikkel kapcsolatban semmilyen tapasztalattal nem rendelkezttem. – Sajátunkként neveljük majd fel a gyermeket, míg el nem éri a tízéves kort. Bármi iránt mutasson tehetséget, tanítani fogjuk. És amikor arra kerül a sor, hogy bélyegét megvásárolják, az ára tiszteletre méltóan magas lesz. Ezt tudom ajánlani neked, Liliane. Te tudnál-e ennel többet adni neki?

Anyám a kezemet fogta, majd lehajtotta a fejét, és felfelé fordított arcomba nézett. Ez az utolsó emlékem róla. Hatalmas, sötét, ragyogóan csillogó tekintete, amely egyre csak kutatja az én szememet, hogy végül a balon állapodjon meg. És ekkor, egymásba kulcsolódó ujjainkon keresztül, megéreztem végre azt a remegést, amit egészen mostanáig sikerült visszafojtania.

– Vigye hát! – Ezzel elengedte a kezemet, és durván ellökött magától. Összeakadt a lábam, és kezemmel kapálózva estem neki a nagyasszony székének. Ő éppen csak annyit mozdult, hogy megrántsa a csengő selyemből készült zsinórját. Valahol messze, ezüst harangokéhoz hasonló, édes csilingelés töltötte be a levegőt, egy rejtett fal mögül pedig egy adeplus lépett elő diszkréten, majd minden különösebb erőfeszítés nélkül, egyik karomat fogva bevezetett az udvarról. Megfordultam, hogy még egy utolsó pillantást vethessek anyámra, ő azonban ekkorra már hátat fordított nekem, és láttam, hogy válla néma zokogástól remeg. A nap a magasan a falba vágott ablakokon keresztül sütött be, fénye a virágokon áttörve,

zöldes árnyalatot kapott, és közben kéken csillanó sávokat festett ébenfekete hajába.

– Jöjj! – mondta nekem kedvesen az adeptus. A hangja olyan volt, akár a csörgedező patak hűs vizének fecsegése. Amikor elvezetett, bizalommal néztem fel a szemébe. A Cereus ház egyik gyermeke volt, bőre hamvas, arca gyönyörű. Mintha egy egészen más világba csöppentem volna.

Csoda hát, hogy végül az lett belőlem, ami? Delaunay kitart amellett, hogy mindig is ez volt a végzetem, és talán igaza is van. Egyvalamit azonban biztosan tudok: amikor a szeretet eltaszított magától, a kín fogadott a kebelére.

KETTŐ

TISZTÁN EMLÉKSZEM A PILLANATRA, AMIKOR MEGISMERTEM A KÍNT.

A Cereus házban az élet nagyon gyorsan zökkent bele egyfajta megszokott, állandó és soha nem változó ritmusba. Többen voltunk fiatalabb gyermekek – egészen pontosan rajtam kívül még négyen. A szobámat két másik leánnyal osztottam meg, mind a ketten törékenyek és halk szavúak, modoruk finom, mint a legtisztább porcelán. Kettejük közül az idősebb, Juliette haja hétéves korára szinte sárgaréz színűre sötétedett, és mindenki tudta, hogy a bélyegét egyszer majd a Dahlia ház fogja megvásárolni. Visszafogottsága és komolysága okán tökéletes szolgálójává válik majd annak a klánnak.

A fiatalabbik leány, Ellyn a Cereus ház szolgálatára született. Hamvaspiros arca volt, és bőre annyira finoman fehér, hogy amikor lesütötte a szemét, a szemhéja szó szerint kékes árnyalatúnak tűnt, a szempillái pedig partot csókoló hullámokként feküdtek puha orcáira.

Nem sok közös volt bennünk.

És az igazat megvallva, a többiekkel sem – a csinos Étienne-nel, Ellyn féltestvérével, akinek haja a pufók kis angyalokéhoz hasonlatos, fakó aranszín gyűrűbe csavarodott; és Calantiával sem, annak ellenére, hogy a nevetése éppolyan vidáman csilingelt, mint az enyém. Az ő életük ösvénye előre kijelöltnek tűnt, mindegyikükre biztos jövő várt. Mivel engedélyezett egyesülésből jöttek a világra, az volt a sorsuk, hogy ha nem is ennek a háznak, de valamelyik másinak a szolgálatába állnak majd.

Viszont szeretném már most leszögezni, hogy nem volt bennem keserűség emiatt. Hosszú évek teltek el ebben a szellemben, ebben a kellemes unalomban, a többiek társaságában. Az adeptusok kedvesek voltak velünk, és egymást felváltva tanítottak meg bennünket a legalapvetőbb tudományokra – a költészetre, az éneklésre és a zenélésre, hogyan kell bortöltenünk és hálókamrát előkészítenünk, hogyan szolgáljunk fel és álljunk

utána az asztal mellett, szépségünkkel emelve az étkezés fényét. Mindezt nekem is megengedték azzal a feltétellel, hogy a szemem állandóan lesütve fogom tartani.

Voltam, ami voltam: egy ribanc nemkívánatos fattya. Ez talán kegyetlenül hangzik, de a Cereus házban megtanultam, hogy Áldott Élúa mindenkit egyformán szeret, bárki legyen is az illető.

Hisz végső soron nem ő maga is egy ribanc nemkívánatos fattya volt? Szüleimet annyira magával ragadta a vágy, hogy saját halandó ösztöneiket kövessék, hogy soha nem tanítottak meg igazán a hit alapjaira. A Cereus házban ugyanakkor még a gyermekek is részesültek a papok tanításainak áldásában.

Louvel testvér minden héten eljött, törökülésben letelepedett közénk, és megosztotta velünk Élúa tanításait. Ezeket az órákat nagyon szerettem, mert Louvel testvér csodálatosan szép volt, aranylóan csillogó, hosszú haját selymes fonatban hordta, a szeme pedig a legmélyebb óceán kékjéhez volt hasonlatos. Egészen addig a Gentiane ház adeptusa volt, míg végül egy patrónus megvásárolta a bélyegét, majd felszabadította, lehetővé téve számára, hogy a saját ösvényét követhesse, és a gyermekeket tanítsa a hit titkaira. Egyet vagy kettőt közülünk minden alkalommal az ölébe ültetett, és álomlátói hangján mesélte nekünk a régi korokból fennmaradt történeteket.

Én is így, annak az egykori adeptusnak a térdén ülve tanultam meg Áldott Élúa születésének történetét. Jésua ben József a kereszten halt meg, amikor a tibériumi katona hegyes lándzsájával átdöfte az oldalát, ezután leengedték a földre, az asszonyok pedig megsiratták – de mind közül legjobban a Megtért Parázna, aki saját vörösasarany haját leengedve, abba öltöztette a meztelen és mozdulatlan testet. A Megtért Parázna sósan keserű könnyei arra a földre hulltak, amely a Megváltó kiömlött véréből vörös és csatakos.

A Föld a gyásznak eme egyesüléséből szülte meg legtisztább gyermekét, Áldott Élúát, ki a legszentebb volt minden angyalok között.

A gyermekek leplezetlen csodálatával hallgattam, ahogyan Louvel testvér Élúa vándorlásáról beszélt. A jésuiták szörnyszülöttnek tekintették Áldott Élúát, és undorodva fordultak el tőle, a Tibériumi Birodalomban pedig, ellenségük sarja lévén, őt magát is ellenségüknek tekintették. Élúa tehát vándorolni kezdett a földön, hatalmas sivatagokon és végeláthatatlan

pusztaságokon kelve át. Még az Egyisten is gyűlölettel tekintett rá, hiszen saját fia pusztulásával kelt életre, de Élua mezítláb járt földanya kebelén, édesen énekelve vándorlásai közben, és bármerre ment, léptei nyomán virágok nyíltak.

Perszisben foglyul ejtették, ám amikor a király láncra verte, ő csak ingatta a fejét, mosolygva énekelni kezdett, és a dal hangjaira indák fonták be tömlőcének falait. Vándorlásainak története a mennyekbe is eljutott, és az angyali seregek tagjai között akadtak, akiket megindított. Ezek az angyalok úgy döntöttek, ellenszegülnek az Egyisten akaratának, és lejöttek a földre, Perszisz ősi birodalmába.

Ezek között volt Naamah is, a legidősebb nővér, aki mosolygva járult a király elé, és ajánlotta fel neki saját magát Élua szabadságáért cserébe. Perszisz királya a vágytól eltompult aggyal fogadta az ajánlatot, és azóta is mesélik a király gyönyörteljes éjszakájának történetét. Amikor Élua tömlőcének ajtaja felpattant, virágillat áradt szét mindenfelé, ő pedig ajkain édes énekkel, fején indákból való koszorúval lépett elő.

Ezért van az, magyarázta Louvel testvér, hogy oly erősen tiszteljük Naamah-t, és hogy szent kötelességünknek tartjuk az ő szolgálatát. Később, folytatta a történetet, a király elárulta Élúát és követőit, bódító macskagyökérrel kevert, erős borral kínálva őket, és mialatt aludtak, egy vitorla nélküli hajóba vitette mindnyájukat, majd kivontattatta a nyílt tengerre, és sorsukra hagyta őket. Amikor azonban Élua felébredt, énekelni kezdett, és a tengerek teremtményei mind a segítségükre siettek, keresztülvezetve hajójukat a széles tengeren.

Bhodisztán földjén értek partot, Naamah és a többiek pedig követték Élúát, mert nem tudták, vagy nem törődtek azzal, hogy az Egyisten tekintete minden lépésüket követi. Bármerre mentek, mindenhol énekeltek, és a hajukba az Élua léptei nyomán nyíló virágokat fonták. Bhodisztánt nagyon ősi nép lakja. Félték elfordulni számtalan ősi istenüktől, akik amennyire könyörületesek, annyira kiszámíthatatlanok is, viszont nem kerülte el a figyelmüket az Áldott Élúából áradó fényesség, és bántatlanságot biztosítottak neki. Követni azonban nem akarták, ő tehát édesen énekelve ment tovább, és amikor ezt látták, az emberek mind a béke jelét mutatták neki, majd elfordultak tőle. Amikor Élua megérkezett, Naamah a piacon bocsátotta áruba a testét.

Innen Élua északi irányba indult tovább, és sokáig kóborolt a kegyetlen, köves földeken. Az angyalok, valamint a Föld teremtményei mind követték, és gondoskodtak róla, különben bizonyosan elpusztul. Nagyon szerettem az olyan történeteket, mint amilyen a Tirok Átjáró Sólyma, amelyben a sólyom, minden reggel átszelte az éles sziklával tarkított jégmezőket, hogy aztán éppen Áldott Élua feje fölött bukjon alá, és minden áldott nap egyetlen bogyót ejtsen egyenesen a szájába.

A skaldok földjének sűrű erdeiben örök félhomály honol. A hollók és a farkasok segítették ugyan, a törzsbéliek azonban nem állhatták Éluát. Féltelmetes harci fejszéiket rázva szólították meg isteneiket, akik mindenek fölött kedvelik a vér ízét és az acél muzsikáját. Így tehát Áldott Élua folytatta az útját, és amerre ment, hóvirágok dugták ki fejüket a hótakaró alól.

Végül megérkezett Terre d'Ange-ba, amelyet akkoriban még senki nem ismert, senki nem nevezett el, és amely gazdag volt és gyönyörű. Olajfák nőttek mindenfelé, gazdagon termett a szőlő és a dinnye, és virágzó levendula árasztotta el a tájat kábító aromájával. Az itt lakók kitérték felé a szívüket és karjukat, és amikor átkelt a mezőkön, ők ugyanúgy dallal köszöntötték, ahogyan ő érkezett, majd kebelükre ölelték.

Ez tehát Élua története, és ez Terre d'Ange története is, az országé, amelyben én is születtem, és ahol a lelkem lakozik. Három tucat éven keresztül szolgált otthonául Áldott Éluának, és Követőinek – Naamahnak, Anaelnek, Azzának, Shemhazainak, Camaelnek, Cassielnek, Eishethnek és Kushielenek. Mindnyájan követték Áldott Élua tanításait, kivéve Cassielt, akitől jó anyám is idézett, amikor a nagyasszonynak azt mondta: *Szeress saját örömeöd szerint!* Így vált azzá Terre d'Ange, ami ma is, és így történt, hogy Áldott Élua és Követőinek vérvonalából született d'angeline népek szépsége az egész világon egyedülállónak lett. Csak Cassiel tartott ki az Egyisten parancsai mellett, elvetette magától a halandók szerelmét, és helyette az isteni szeretetnek áldozta egész életét. Ugyanakkor a szívét megindította Élua tanítása, és ezért mellette maradt egész életében. Testvéreként szerették egymást.

Louvel testvér azt is elmondta, hogy az Egyisten gondolatait ebben az időben teljesen kitöltötte egyszülött fia, Jésua ben József halála, és az általa kiválasztottnak tekintett nép sorsa. Az istenek számára másképp telik az idő, mint a halandóknak, és könnyen előfordulhat, hogy két gondolatuk

között három halandó generáció virágzik fel, majd hanyatlak alá. Amikor a d'angeline népek éneke eljutott az Ő füléhez, az Egyisten Terre d'Ange felé fordította tekintetét, és megtalálta Éluát, valamint azokat, akik őt követve feladták mennybéli lakhelyüket. Az Egyisten seregeinek parancsnokát küldte, hogy zavarja vissza őket, Éluát pedig kényszerrel is állíttassa trónusa elé. Élua azonban mosolyogva fogadta a parancsnokot, békecsókot adott orcájára, nyakába virágokból font koszorút tett, kupáját pedig édes borokkal töltötte meg, így az isteni seregek parancsnoka kénytelen volt megszegyenülten és üres kézzel visszatérni az ő urához.

Így történt hát, hogy az Egyisten megértette, nincsen hatalma Élua fölött, akinek ereiben a Földanya vörös vére folyik, és aki az ő méhéből és a Megtért Parázna könnyeiből született. Mivel azonban Áldott Élua halandó volt, a halálnak igenis volt hatalma fölötte. Hosszas töprengés után az Egyisten nem a halál angyalát, csak első hírnökét küldte el Éluához, valamint követőihöz.

– Ha itt maradtok, és úgy szerettek, ahogyan abban örömtöket lelétek, utódjaitok benépesítik e világot – mondta az Egyisten első hírnöke. – És ezt nem hagyhatja a ti Istenetek. Térjete meg hát a ti Istenetek és Uratok kebelére békével, és minden eltévelyedestek megbocsáttatik.

Louvel testvér kiválóan képzett volt az előadás művészetében – hangja dallamos volt, tudta, hol kell szünetet tartani, és hogyan érheti el, hogy hallgatói lélegzetüket visszafojtva várják a folytatást. Mi volt erre a parancsra Élua válasza? Izgatottan hallgattuk minden szavát.

Ő pedig elmondta nekünk a történetet. Áldott Élua csak rámosolygott az első hírnökre, majd kedves testvére, Cassiel felé fordult, és kinyújtotta felé a kezét, hogy az belehelyezhesse a törét. Amikor átvette azt, Élua mély sebet ejtett tenyerén, mindörökre megbélyegezve magát. Vöröslő vére kövér cseppekben hullt alá a földre, amelyek helyén azonnal kökörücsinek sarjadtak.

– Nagyatyám mennyországába vértelen – jelentette ki Élua az első hírnöknek. – Én azonban nem vagyok az. Ajánljon hát nekem egy jobb helyet ennél, ahol kedvünkre szerethetünk, énekelhetünk és gyarapodhatunk, ahol gyermekeink és gyermekeink gyermekei is csatlakozhatnak hozzánk. Ha ad nekünk egy ilyen országot, odamegyünk mindnyájan.

Az első hírnök nem felelt azonnal, várva, hogy az Egyisten mit válaszol minderre.

– Ilyen hely nem létezik – szólalt meg végül.

Louvel testvér azt mondta, hogy ekkor olyasmi történt, ami annak előtte nagyon hosszú időn keresztül nem, és azóta sem, soha. Földanyánk szólt valamikori hitvesének, az Egyistennek, és azt mondta neki:

– Mi megteremthetjük e helyet, együtt, te és én.

És így született meg Terre d'Ange valódi földje, amelyet a halandók soha nem láthatnak, és amelynek fényes kapuján csak azután léphetnek be, ha már áthaladtak az életük végén feltáruló, fekete kapun. Így hát Áldott Élua és Követői elhagyták ezt a létsíkot, ám nem a fekete kapun keresztül, hanem egyenesen a legfényesebb kapun haladva keresztül, a túlannan elterülő hatalmas és tágas országba. Mégis, soha nem feledhetjük, hogy a mi hazánk volt az a föld, amelyet Áldott Élua először szeretett, amelyet a valódi Terre d'Ange után nevezünk el, és amely azóta is szeretettel teli büszkeséggel őrzi emlékét.

Azon a napon, amikor elmesélte nekünk az Élua mondakör utolsó történetét is, Louvel testvér ajándékot hozott mindnyájunknak – kökőrcsincsokokat, mindenkinek egyet, mi pedig hosszú tűkkel tűztük ki őket a mellünkre. A szirmok sötétvörösek voltak, és habár akkoriban úgy hittem, hogy az igaz szeretetet jelképezik, Louvel testvér elmondta nekünk, hogy a kökőrcsin valójában a megértést jelenti, illetve a halandó vért, amit Áldott Élua ontott a földre, és a d'angeline népek iránti szeretete bizonyágául.

Emlékszem, hogy abban a pillanatban csak magányra vágytam, és hogy megérthessem az aznapi tanítás jelentőségét. Azon a napon, amelyik a hetedik születésnapom is volt egyben, és amelyre éppen ezért olyan jól emlékszem, mintha csak tegnap lett volna, éppen olyan büszkén viseltem a megértés kökőrcsincsokrét, mint bármely adeplus.

A fogadóterem előszobájában az egybehívott adeplusok felkészültek arra, hogy a patrónusok megtekintsék őket, és a nekik tetszőket kiválasztásák. Szerettem ilyenkor én is ott lenni, mert élveztem az izgatottsággal teli légkört és a szinte tapintható feszültséget, ami a várakozó adeplusokat kerítette hatalmába, miközben felkészültek, hogy elnyerjék valamely patrónus tetszését. Az adeplusok persze nyíltan nem versenghettek egymással, hiszen az ilyen nemkívánatos érzelmeket a patrónusok általában közönségesnek találták, ez azonban mégis elkerülhetetlen volt, az ezzel kapcsolatos történeteket – a macskahúgyra kicserélt parfüm, a megszagott szalagok, az elvágott fűzők, a felemásra vágott sarkú papucs esete

– minden adeptus ismerte. Bár én magam soha nem voltam tanúja semmi effélének, biztosra veszem, hogy nem kitaláltak.

Ezen a napon azonban minden nagyon csendes volt, és csak ketten várakoztak az előszobában, akiket név szerint szólítottak oda a patrónusok. Befogtam a szám, és néma csendben ültem a sarokban csobogó kis szökökút mellett, miközben elképzeltem, hogy én is egy vagyok közülük, és nyugodt lélekkel várok, hogy egy patrónus ágyba vigyen. Louvel testvér tanítása szerint Naamah-t a szellem titokzatos tisztasága töltötte el, amikor Perszisz királyának színe elé járult, és amikor a piactéren idegeneknek adta oda magát, mennyei nyugalom helyett azonban rajtam rettenetes izgalom vett erőt a puszta gondoltra is, hogy oda kell adnom magam egy ismeretlennek.

Naamah történetét azonban csak a Gentiane házban mesélik így. Az Alyssum házban úgy tanítják, hogy reszketett az izgalomtól, és alig várta, hogy eldobhassa az erkölcsösségét. A Balm ház szerint száanalomból tette, amit tett. Tudom, mert többször is kihallgattam az adeptusok beszélgetését. A Bryonya házban azt mondják, nagyon jó árat kapott a testéért, míg a Camomille-ben azt, hogy a király két teljes hétre elveszítette a szeme fényét, amikor Naamah felfedte előtte tökéletességét, és megmagyarázhatatlan félelem töltötte el, ezért követett el árulást Élua ellen. A Dahlia ház hagyományai szerint királynőnek adta ki magát, míg a Héliotrope házéi szerint úgy árasztotta magából a színtiszta szerelmet, akár a nap a fényét, mely egyformán hull az utolsó trágyadombra és a legnagyobb királyok palotáira. A Jasmin ház, amelynek szüleim okán örököse lettem volna, azt tanítja, hogy csak a gyönyör hajtotta, az Orchis szerint pedig csak a tréfa kedvéért csinálta. Az Églantine kitart amellett, hogy az éneke édes hangjai csábították el a királyt. Azt ugyan nemigen tudhatom, hogy a Valériane ház hogyan tanítja az eseményeket, de egyszer azt hallottam, hogy a Mandragore-hagyományoknak megfelelően Naamah kiválasztott patrónusai valójában az áldozatai voltak, akiket az angyal korbáccsal részesített kínnal teli gyönyörben, és akiket végül kielégítetten és félholtan dobott el magától.

Mindezeket azért tudom, mert többször is kihallgattam az adeptusokat, akik titokban szinte minden alkalommal azt találgatták, vajon melyik házba tartoznék, ha hibátlan volnék. Annak ellenére, hogy mint minden gyermek, én is hajlamos voltam a hirtelen hangulatváltozásokra, nem voltam

sem különösebben szerény vagy vidám, méltóságteljes, ravasz vagy szenvedélyes, és nem volt bennem túlsúlyban egyetlen olyan jellemvonás sem, amely egyértelműen megmutatta volna, mely házból származom. A jelek szerint nem rendelkeztem említésre méltó tehetséggel sem a zene, sem az éneklés, sem a költészet területén, éppen ezért az adeptusok mindhiába találgatták a származásomat. De azon a napon, azt hiszem, már nem lehetett bennük több kétely.

A kökörösincskor, amit Louvel testvértől kaptam ajándékba, rendezetlenül állt rajtam, én pedig kihúztam a tűt, mert meg akartam igazítani. Hosszú volt, hegyes és különösen fényesen csillogó, a feje pedig egyetlen igazgyöngyből készült. Csak ültem ott a szökőkút mellett, és a kökörösincskről teljesen elfelejtkezve, szinte elvesztem az igazgyöngy szépségében, miközben Louvel testvérré és az ő szépséges arcára gondoltam. Azon töprengtem, miként fogom neki adni magam, ha alkalmas korúvá leszek. Áldott Élúára, valamint hosszú vándorlására gondoltam, és arra a meglepő válaszra, amit az Egyisten első hírnökének adott. Eszembe jutott, hogy a vér, amelyet akkor kiontott, talán az én ereimben is ott csörgedezik, így elhatároztam, hogy megnézem. A bal tenyerem az ég felé fordítottam, a tűt pedig jobb kezemmel keményen megmarkolva, mélyen a tenyér húzába döftem.

A hegy meglepően könnyen hatolt a tenyerembe. Egy másodpercig mintha nem is akart volna történni semmi, azután kízó fájdalom indult ki és sugárzott szét gyorsan tenyeremnek abból a pontjából, ahová a tűt döftem. A fejemben fájdalom dala szólalt meg, és hamarosan minden idegőcom harmóniában énekelt vele. Ismeretlen érzés volt ez, egyszerre kízó és kellemes. Naamah-ra gondoltam, aki ismeretleneknek adta át magát, és ez felkorbácsolta az érzelmeimet. *Többet akartam.* Kihúztam a tűt, és döbbenet csodálattal figyeltem, ahogyan a feltörő vér megtölti a kis lyukat, majd továbbcsordul. Színe tökéletesen illett a szememben levő foltéhoz.

Akkor még nem tudtam, hogy az egyik adeptus szemtanúja volt mindennek, és habár a döbbenettől előbb elakadt a lélegzete, utána azonnal elrohant a nagyasszonyhoz. A fájdalom és a keskeny vérpatak látványa annyira megbabonázott, hogy nem is tudtam, mi zajlik körülöttem, amíg egy árnyék nem vetült rám.

– Kiderült hát! – mondta a nagyasszony, vénséges karmaival megragadta a bal csuklómat, majd felfelé fordította és maga felé feszítette, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

jobban megnézhesse a sebet. A tűt azonnal kiejtettem a kezemből, és rettegő szívem hatalmasat dobbant. Kutató tekintete szinte a lelkemig hatolt. Azonnal tudta, hogy az előbb még gyönyört éreztem a sugárzó fájdalom miatt. – Ezek szerint a Valériané lesz a neked való ház?

A hangjából komor elégedettség csendült, mint akinek végre sikerült megfejtenie egy különösen nehéz talányt.

– Azonnal induljon futár a nagyúrhoz, és mondja meg neki, hogy van itt egy gyermek, akinek minden bizonnyal javára válna, ha megismerné a fájdalom művészetét.

Acélszürke tekintete még egyszer alaposan felmérte az arcomat, majd a bal szememen állapodott meg.

– Nem. Várjon! – Árny suhant keresztül az arcán, valami bizonytalanság, mintha csak egy régen elfeledett emlék támadt volna fel benne. Elengette a csuklómat, amely tehetetlenül hullt alá, majd elfordult tőlem, és csak annyit mondott:

– Inkább Anafiel Delaunay-ért küldessen. És mondja meg neki, hogy van itt valami, amit látnia kell.